

Hoofdstuk een

Fawn Morrison schreed over het atrium van het overvolle countrymuziektheater. Ze genoot ervan dat mensen naar haar keken. Wat kon het haar schelen dat die blikken niet allemaal vol bewondering waren? Die jaloeerse vrouwen konden van haar leren hoe ze zich op de goede manier moesten opmaken en hun weinige positieve kwaliteiten moesten accentueren. Iedereen had er wel een paar. Bijna iedereen.

Met een glimlach en een knipoog voor de ouwe kerel achter de balie, liep Fawn langs een groepje druk pratende mensen naar de geldautomaat in de hoek.

Misschien dachten sommigen van die groep dat zij een van de artiesten van de voorstelling was – ze had er nog nooit zo aantrekkelijk uitgezien. Ze droeg een lange jurk van blauwe zijde die Bruce had uitgezocht, omdat die kleur volgens hem paste bij de kleur van haar ogen. Het decolleté trok alle aandacht en het split in haar jurk tot op het dijbeen had bijna een ongeluk veroorzaakt op de parkeerplaats. Ze was blijkbaar niet meer in Las Vegas. Het leek wel of Branson, Missouri, op een andere planeet lag. Misschien wat ordinair, maar ze vond het hier wel leuk.

Terwijl ze stond te wachten op het geld dat uit de automaat moest komen, genoot Fawn van het zien van haar beeld in de spiegelwand. Ze zag er fantastisch uit. Wereldwijd en volwassen. Ze was in de loop van acht maanden een heel eind gekomen, van de kost verdienen op straat, via het ronddraven in het casino in haar belachelijke apenpakje, terwijl ze ‘Lotto, Lotto, Lotto’ riep als een papegaai met een hersenbeschadiging, tot het rondrijden in limousines en een luxueus leven leiden, kreeft eten en champagne drinken.

Dat alles was mogelijk omdat ze een kalende man met een buikje en een pokdalig gezicht op de koop toe nam.

Oké, hij had zich de afgelopen dagen wat vreemd gedragen, maar wat kon haar dat schelen? Hij wist wel hoe hij een dame moest behandelen – als de dame tenminste niet verwachtte dat hij de deur voor haar openhield en als ze het niet erg vond dat hij bij het eten een paar keer boerde.

Ze gebruikte haar pasje en nam de lift voor speciale gasten naar het penthouse op de zevende verdieping. Branson had geen wolkenkrabbers zoals Vegas. Er waren ook geen casino’s en er hing geen sigarettenrook als een giftige wolk.

Bruce telefoneerde toen ze naar binnen glipte. Ze liet de deur zacht dichtvallen en hij keek om. Ze glimlachte toen ze het dunne bandje van het met blauwe kralen bestikte tasje van haar schouder liet glijden en het op de minibar in de hoek van het vertrek legde.

Hij wendde zijn blik van haar af en klemde nerveus de telefoon vast. ‘Nee, Vin, ik heb je gezegd wat ik zou doen als je niet zou afzien van de aankoop.’

Fawn zuchtte toen Bruce naar het andere einde van de luxueuze kamer stapte. Oké, hij was dus blijkbaar niet zo onder de indruk van haar uiterlijk als de ouwe kerel aan de balie beneden.

Hij dempte zijn toch al lage, knarsende stemgeluid. ‘Ik heb alles wat ik nodig heb om ... nee, jij moet luisteren. Ik heb het geld van deze deal niet nodig, ik heb je alleen maar een plezier willen doen, maar hiervoor waag ik geen levens.’ Hij gromde en hield de telefoon een eind van zijn oor af.

Fawn hoorde het woedende geschreeuw helemaal aan het andere einde van de kamer en ze huiverde bij het horen van de dreiging in die stem. Bruce keek naar haar met gefronst voorhoofd en deed de telefoon weer tegen zijn oor. In het lamplicht leek zijn gezicht zo wit als een doek. 'Nee. Nou, je hebt mij niet op de hoogte gesteld van hun kleine ontdekking, nietwaar? Hoeveel andere investeerders zijn op de hoogte van jouw smerige geheimpje? Daarvoor haal ik de kastanjes niet uit het vuur.'

Hij zuchtte, keek over zijn schouder naar Fawn, en brak het gesprek vervolgens af met een druk op de knop. 'Die stomme vlerk moet zijn woedeaanval maar in zijn eigen tijd uitleven. Sorry dat jij dat moest aanhoren, prinses. Je bent snel terug.' Zijn stem klonk minder scherp en hij keek haar liefkozend aan.

'Wat ben ik nu, jouw boodschappenmeisje?' plaagde ze hem met het hese, verleidelijke stemgeluid dat ze maandenlang had gebruikt voordat ze naar Las Vegas ging. Ze liep langzaam naar hem toe, streek met een vingertop over zijn schouder en wreef vervolgens over de stoppelharen op zijn kin. Hij trok zich heftig terug alsof ze hem een elektrische schok had gegeven.

Ze keek hem verwijtend aan.

'Heb je de kaarten voor de show?'

'Die zitten in mijn tasje.'

'En het geld?'

'Dat ook.'

Bruce knikte, maar ze wist niet zeker of hij had gehoord wat ze zei. Hij haalde een mooie, stalen aansteker uit de voorzak van zijn pantalon, liep langzaam, als in gedachten, naar haar tasje op de minibar. Hij maakte het tasje open, deed de aansteker in het binnenzakje en ritste het zakje daarna dicht.

'Ik rook niet', zei ze.

Hij zuchtte, waarbij bezorgdheid zich aftekende op zijn vlezige gezicht. 'Wat je ook doet, verlies dat tasje niet.'

'Je weet dat ik dat niet zal doen.' Twee weken geleden had de een of andere zak geprobeerd het tasje van haar schouder

te trekken, en daarbij had hij bijna de mogelijkheid ver-
speeld in de toekomst kinderen te krijgen. Hij was wegge-
stropeld, hopelijk wat wijzer geworden.

‘Serieus genoeg geweest?’ vroeg Fawn. ‘Zullen we nu
gaan spelen?’

Op die vraag fronste hij opnieuw zijn wenkbrauwen. Hij
beet even op zijn onderlip en wees daarna naar de satijnen
kussens op een Victoriaanse tweezitsbank naast de glaswand
die uitzicht gaf over Branson. ‘We moeten praten.’

Ze keek hem aan met half toegeknepen ogen. Dit was
een andere Bruce dan de man met wie ze twee dagen gele-
den vanuit Vegas naar Branson was gevlogen. Hij wilde
blijkbaar veel meer zeggen, en hij had haar nauwelijks aan-
geraakt sinds ze hier waren aangekomen. Dat was enerzijds
wel een opluchting, maar anderzijds ...

‘Ga zitten, prinses’, mompelde hij.

Ze streek haar jurk glad en ging zitten, waarbij ze ervoor
zorgde dat het split in de jurk haar been liet zien. Ze klopte
op het kussen naast zich. Hij negeerde dat gebaar, trok een
stoel bij van de eettafel en ging tegenover haar zitten, met
zijn handen op zijn knieën terwijl hij vooroverleunde en
zijn ogen toekneep met zijn zware oogleden.

Ze hield voorzichtig haar adem in. Zou ze worden
gedumt?

‘Om te beginnen is dat geen aansteker. Het is een memo-
rystick voor het opslaan van computergegevens, en dat is
alles wat je er nu van moet weten. Ik hoop dat je *nooit* méér
hoeft te weten.’

‘Maar wat gebeurt er als dat wel nodig is?’

‘Onthoud alleen maar dat de stick belangrijke informa-
tie bevat – informatie waar levens van kunnen afhangen.
Als er iets gebeurt ...’

‘Zoals?’

Hij deed zijn ogen dicht. ‘Vraag me dat niet. Alsjeblieft.
Je bent slim, en je zult het weten als het zover is. Als er iets
gebeurt, zoek dan iemand die te vertrouwen is en geef die
persoon de memorystick.’

‘Je bent niet erg duidelijk.’

‘Onthoud maar wat ik heb gezegd. Ik vraag je de juiste beslissing te nemen.’ Hij keek haar indringend aan, en zij dwong zichzelf zich te gedragen als een dame. Ze haalde haar schouders op om daarmee te tonen dat het geen probleem zou opleveren. ‘Ten tweede,’ zei hij, ‘moet ik je iets vertellen, prinses, wat me niet gemakkelijk valt.’ Hij ging rechtop zitten en deed zijn rechterhand in de zak van zijn grijze pantalon. ‘Maar eerst dit: ik heb een cadeautje voor jou.’ Hij haalde een juwelendoosje tevoorschijn.

‘Is dat weer zo’n apparaatje voor het opslaan van gegevens?’ vroeg ze.

Hij glimlachte vriendelijk, bijna droevig. ‘Het is een ring.’

Ze liet een luide zucht horen, maar voordat ze kon reageren deed hij het dekseltje open. Fawn begon rustig en langzaam weer te ademen. Oké, het was geen grote diamant, niets van dat alles. Wat hij uit het doosje haalde was een prachtige gouden ring, helemaal bezet met hartvormige, roze stenen. Hij pakte haar rechterhand en deed de ring aan haar ringvinger. Hij paste perfect.

‘Robijnen?’ fluisterde ze.

‘Vietnamese.’ Hij nam een moment lang haar beide handen in de zijne, aarzelde toen, en keek haar aan. Hij beet weer op zijn onderlip, schoof zijn stoel naar achteren en ging staan om heen en weer te lopen. ‘Hoe oud ben je, prinses?’ Hij veegde zweet van zijn kalende schedel, en bekeek haar als was ze een vreemd object.

Ze had plotseling een misselijk gevoel in haar maag. ‘Je weet toch dat ik drieëntwintig ben? Ik heb je verteld dat ik me daar niet druk over maak ...’

‘Weet je wat ik denk? Ik denk dat ik oud genoeg ben om je vader te kunnen zijn.’

Ze deed haar best niet te reageren. *Laat je niet in de kaart kijken. Ga niet stotteren. Dat heb je nu wel gehad.* ‘Ik dacht dat je zei dat je vijfendertig was.’ Haar stem klonk poeslief, gecontroleerd; dat vond ze zelf ook. ‘Dat zou betekenen dat je ... wat ... twaalf was toen ik werd geboren?’ Ze trok haar mondhoeken omhoog in een geforceerd gebaar.

Hij liep heen en weer in de kamer, terwijl hij opnieuw over zijn hoofd wreef. ‘Je moet weten dat ik een dochter van vijftien heb.’ Hij stond stil en keek haar aan. ‘Ik heb haar in vijf jaar niet gezien, maar steeds wanneer ik een meisje van haar leeftijd zie, moet ik aan haar denken.’ Hij gebaarde naar Fawns hand. ‘Ik heb voor mijn dochter net zo’n ring gekocht.’

Fawn keek naar hem zonder zich te bewegen; ze durfde nauwelijks met haar ogen te knippen.

‘Waarom denk ik de laatste tijd steeds vaker aan mijn dochter als ik naar jou kijk?’

Ze leunde achterover op de sofa en deed haar benen over elkaar, waarbij ze haar rug perfect recht hield. ‘Je hebt mijn rijbewijs gezien.’

‘Ik heb in mijn leven genoeg vervalste identiteitsbewijzen gezien om de openbare bibliotheek van Las Vegas te vullen. Weet je wat, Fawn? Zelfs al zie ik mijn dochter niet, als ik zou weten dat een grote, dikke kerel van mijn leeftijd met haar zou hokken, dan zou ik die loser voor z’n kop schieten. Waarom zit jouw vader niet achter mij aan?’

Onwillekeurig keek ze boos en ze antwoordde kortaf: ‘Welke vader?’ De bijtende woorden maakten dat Bruce met zijn ogen knipperde.

Hij veegde weer het zweet van zijn voorhoofd. ‘Ben je wel meerderjarig?’

‘Natuurlijk ben ik meerderjarig.’ Ze was oud genoeg om een auto te mogen besturen. Dat betekende meerderjarigheid.

Hij bukte zich en streek haar blonde haar dat over haar schouder krulde. ‘In welk jaar was je ook weer geboren?’ De woorden kwamen er wat geforceerd uit.

Speel je rol weer. Vlug! Ze forceerde een hese lach. ‘Bruce, doe niet zo gek. Natuurlijk voel ik me geveid ... denk ik. Ik kan er niets aan doen dat ik je aan jouw dochter herinner. Gedraag ik me als een meisje van zestien?’ *Geloof me alsjeblieft, Bruce. Ik kan niet teruggaan naar het Lotto baantje. Ik kan zeker niet terug naar de straat.*

‘Niet als je wakker bent, behalve wanneer jij je nagels afbijt.’

Ze hield haar perfect verzorgde handen omhoog. Ze had gisteren net een manicurebeurt laten doen. 'Elke vrouw heeft haar zwakke punten. Je zou blij moeten zijn dat deze zo flatteus zijn.' Dat was toch het juiste woord? Bruce was niet bepaald het type van een professor Engels, en hij zou blijven gissen naar haar achtergrond als ze zo nu en dan een intelligent klinkend woord gebruikte.

Hij bleef haar aanstaren, alsof hij zich de echte kleur van haar ogen achter de bruine contactlenzen niet goed kon herinneren. Volgens de reclame maakten die lenzen dat ze er vriendelijker en aantrekkelijker uitzag. Ook exotischer.

Misschien probeerde hij over iets tot een besluit te komen. Fawn hield even de adem in, tot het geluid van een claxon doordrong via de glazen schuifdeur die toegang gaf tot het balkon.

Bruce keek naar de deur en vervolgens op zijn horloge. 'Ik wil dat je weer een boodschap voor mij doet, prinses.'

Ze keek weer verwijtend. 'Ben ik dan echt je boodschappenmeisje?'

'Laten we nu even doen alsof je dat inderdaad bent, oké?' Hij bukte zich en tikte haar op de wang. 'Ik denk dat je geen moeite hebt met het spelen van een rol.'

Ze keek hem aan en moest vechten tegen een verschrikkelijke angst die als een zwerm termieten door haar maag dwarrelde, maar met voorgewende kalmte pakte ze haar tasje van de minibar. 'Zeg me wat ik moet doen, meester.'

Ze sloeg haar ogen niet neer. Ze zou niet bedelen.

'Heb je het maximale bedrag opgenomen?' vroeg hij.

'Alleen van één bankpas. Ik begrijp niet waarom je plotseling alles wilt ...'

'Gebruik de andere pas en haal ook van die rekening zo veel mogelijk geld. Doe dat niet hier beneden, maar neem een taxi naar het adres dat ik voor je ga opschrijven.'

Ze sprak hem niet tegen. Hoe zou ze ook? Hij probeerde van haar af te komen. 'Ben je hier nog als ik terugkom?' vroeg ze op zachte, verzoenende toon.

'Ik laat je niet in de steek, prinses, maar ik moet nog iets doen en daarvoor moet ik alleen zijn.'

Karah Lee Fletcher gaapte voor de derde keer binnen vijf minuten, terwijl ze met glazige ogen probeerde haar aandacht te houden bij de snelweg voor zich. Ze was te dicht bij haar bestemming om nu toe te geven aan de slaap, of aan de lichte misselijkheid waar ze zich tegen had verzet sinds ze die vette hamburger had gegeten in Springfield.

Ze moest gezonder gaan eten. En ze moest meer slaap nemen. Omdat ze altijd werkte met zieke mensen stond ze bloot aan alle mogelijke virussen in Missouri, en als ze niet goed voor zichzelf zorgde, liet haar immuunsysteem het afweten.

De middenstreep van de weg vervaagde en Karah Lee gaf een ruk naar rechts aan het stuur. ‘Kom op, concentreer je’, mompelde ze tegen haar tien jaar oude Ford Taurus sedan, alsof de auto schuldig was aan het feit dat ze over de weg slingerde. ‘Zo laat is het nog niet en we zijn er bijna. Nog maar een paar kilometer.’

Feitelijk was het nog ongeveer vijftien kilometer naar Hideaway, en het was al donker in Missouri. Ze keek op de verlichte klok op het dashboard. Halftien. Oké, ze had de afgelopen nacht gewerkt en daarom voelde het al zo laat.

Ze moest weer gapen en met tegenzin deed ze de lucht-inlaten dicht die de lauwe lucht van het Ozarkplateau in de auto hadden geblazen. Het werd tijd voor het grote werk.

Ze schakelde de airco in op volle kracht. Ze haalde een paar keer diep adem en richtte alle vier de ventilatoren op haar gezicht. Hè, heerlijk, dat verdreef de misselijkheid en blies de mist weg die in haar brein rondwaarde. Die verbetering zou niet lang duren, gezien haar ervaringen van het afgelopen uur. Er was niet veel verkeer op Highway 76 ten westen van Branson dat haar bezig kon houden, en daarom vroeg ze zich af of iemand meer wist dan zij over de verkeerssituatie. Of zou ze verdwaald zijn?

Ze reed naar de zijkant van de weg en dacht aan de aanwijzingen die Ardis Dunaway haar had gegeven. Volg de borden van Highway 76 en laat je niet afleiden door de nieuwe wegen die er in de afgelopen maanden bijgekomen

zijn. Het was hier erg veranderd, maar ze kon nog steeds de aanwijzingen begrijpen.

De sterren verzamelden zich aan de donkere hemel boven het landschap, maar de maan liet zich niet zien. De bomen aan weerskanten van de weg leken al het overtollige licht te absorberen. Karah Lee werd bedreigd door een volgende gaapaanval, toen de duisternis de auto binnendrong ... en haar oogleden zakten steeds dichterbij naar een catastrofe ...

Ze ging abrupt rechtop zitten. 'Nu moet ik oppassen.' Karah Lee praatte niet graag in zichzelf. Voor haar betekende het dat, na vierendertig jaar, de eenzaamheid van het leven als vrijgezel haar geest had beïnvloed. Mensen die tegen zichzelf praten, raken daar zo aan verslaafd dat ze dat ook in het openbaar doen. Dat luidt de doodsklok voor een sociaal leven. Daarom wilde ze er geen gewoonte van maken, maar als ze nu in slaap viel en van de weg raakte en zichzelf ombracht, zou dat ook haar toekomstige mogelijkheden om zeep helpen.

Ze stak haar hand uit naar de knop van de radio, maar bedacht zich. Het geluid zou alleen maar afbreuk doen aan de beleving van het rijden naar dit magische land dat zo'n indruk op haar had gemaakt in haar tienerjaren toen de wegen nog smaller waren dan nu.

Ze keek even achterom naar de achterbank naar haar grote, zwarte kat, Monster, in zijn kooi die veilig was vastgezet met de veiligheidsgordel. 'Weet je, je zou je nuttig moeten maken in dit gezin, en ten minste een beetje met je kooi rammelen en een keer diep grommen als ik begin in te dommelen. Je leven hangt ervan af of ik de komende momenten bij zinnen kan blijven, want ze dreigen verstrooid te worden over de Ozarks als bladeren in een tornado.'

Ze hoorde een brommerig kattengemompel en knikte instemmend. 'Dat is beter. Ik had je misschien naast me op de voorbank moeten zetten, maar ik dacht dat ik aardig voor je moest zijn door je te laten slapen tijdens deze rit. Het is stom om te rijden nu ik de afgelopen drie dagen niet meer dan acht uur slaap heb gehad.'

Haar hese stemgeluid in de beperkte ruimte van haar auto zou haar misschien enkele ogenblikken wakker houden. ‘Hoeveel patiënten heb ik de afgelopen drie jaren gezien die in slaap waren gevallen achter het stuur? Ik voel er niets voor om in die statistiek voor te komen.’

De afgelopen week werd een vader van drie kinderen dodelijk gewond op de Interstate 70 tijdens de spits, toen hij in de berm terechtwam, blijkbaar overcorrigeerde en op een auto botste op de andere weghelft. Naderhand verklaarden zijn vrienden dat hij in zesendertig uren niet had geslapen. Talloze ongelukken werden veroorzaakt door onverantwoordelijke chauffeurs die ...

Ze knikkebolde, haalde diep adem, verminderde snelheid en omklemde het stuur. Ze had zichzelf meer tijd moeten geven, had een extra dag verlof moeten vragen om hiernaartoe te gaan, maar nee, goeie, ouwe stoere Karah Lee kon alles aan. Ze was door haar medewerkers ervan beschuldigd het uithoudingsvermogen, de pijndrempel en het formaat van een pijnboom te hebben. Soms was ze trots op die vergelijking. Op andere momenten voelde ze zich daardoor eenzamer. Weinig mensen namen de tijd om achter de façade van de onbuigzame roodharige te kijken en de echte Karah Lee Fletcher te leren kennen.

Monster, de kat, die Karah Lee kreeg van een collega die onlangs een relatie had gekregen met een kattenhater, zag ze nu niet precies als een metgezel voor het leven. In feite kenden ze elkaar nauwelijks en de relatie werd er met de tijd niet beter op. Als ze op het werk over hem klaagde, zei het personeel plagerig dat Monster erg op zijn nieuwe eigenaar leek.

Dat vond ze niet leuk.

De weg werd wazig. Ze kon haar ogen *niet* openhouden. Ze had ontzettend veel behoefte aan slaap.

Als ze nu eens in de berm ging staan en even een dutje deed ... maar de ervaring had haar geleerd dat wanneer ze haar ogen even sloot, er een kanon moest worden afgeschoten om haar de volgende morgen weer wakker te maken. Nog maar een paar kilometer, en dan ...

Een schaduw maakte zich los uit de duisternis onder de bomen, gevolgd door nog een schaduw, en nog één. Ze verschenen in het licht van de koplampen, nauwelijks zes meter vóór haar bumper. Ze remde keihard en probeerde de drie herten te ontwijken die in paniek op de weg heen en weer renden. De wielen slipten en de auto gleed naar de begroeiing aan de rand van de berm. Ze kon de slip niet opvangen en kon de boom niet ontwijken die met een angstwekkende snelheid op haar afkwam.

De klap wierp haar naar voren, maar haar gordel functioneerde. Ze was verdoofd door de botsing en de afschuwelijke naschok.

Monster krijste en krabde aan zijn kooi, maar Karah Lee zat doodstil. Plotseling realiseerde ze zich dat ze niet het uithoudingsvermogen en de pijndrempel van een pijnboom had.

Toen verloor ze het bewustzijn.